

απουδαιότατο αυτό ζήτημα. Κανένας δεν εφρόντισε να Έλληνοποιήση τὰ παρθεναιγωγεία μας. Ἀφήνομε τὸ κακὸ νὰ τραβᾷ τὸν δρόμο του, ἀφήνομε τὰ παρθεναιγωγεία μας νὰ παρᾶγουν τοὺς ἀγγλοὺς τῆς ἡμιμαθείας κρυποὺς τους καὶ φωνάζομε κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ πὼς ἡ φωνὴ μας ὅσο πᾶνει καὶ ἐκφρᾶζεται, χωρὶς νὰ βλέπομε πὼς κατακυλᾶμε ἀκατάσχετοι πὸν ἐκνησιμό, μόνο καὶ μόνο γιατί δὲν ἔχομε μητέρας· νὰ μῖς συγκρατήσουν, μόνο καὶ μόνο γιατί τὰ παρθεναιγωγεία μας δὲν πᾶρασκευάζουν μητέρες.

Βγῆναι τόσα χρόνια ἐδῶ μὴ ἐφημερίδα γὰρ γυναικὲς μὲ πολὴ καλὴ κυκλοφορίαν καὶ πολὴ καλὰ κέρδη γὰρ τὴν κυρία τοῦ τῆν ἐκδίδει. Κι ὅμως ἡ ἐφημερίδ' αὐτὴ, ἐνῶ μπορούσε ν' ἐπρεπε νῆχη οὐκ οὐκ τῆς κυριώτερου τῶν παρθεναιγωγείων μας τὴν ἀναδιοργάνωσι, κάθεται τόσα χρόνια τώρα κι' ἀνεμοδρόνεται, γὰρ νὰ ἀνδροποιήσῃ τίς γυναῖκες καὶ κατὰ οὐνέπειαν νὰ πορνοποιήσῃ καὶ ἐπορνοποιήσῃ τοὺς ἄνδρες.

Η ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΡΗΤΟΡΕΣ

Γιὰ νὰ εὐτυχίῃ ὁ τόπος μας, ἀγύρευσε ὥραιες Καὶ μέσα κι' ἐξω στὴ Βουλῆ χιλιάδες ἔχουν γένει. Ἄν ὅμως ἐδουτύχουσε, θα εἶπῃ πὼς ἦταν λίγαις Καὶ πὼς ἐχρῆμιζούντανε νὰ γένουν ἄλλαις τόσαις.

ΣΕ ΕΚΑΘΕΤΕΣ ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΟΥΣ

Τὴν ψῆφο σὲ πλειστηριασμῶ τὴ δώδατε γιὰ πάντα Ἄφου πλερώθηκε σὲ σὰς γιὰ νὰ δυὸ χρόνια μόνον Τῶρ ἂν πλερώνετ' εἴκοσι, κι' ὁ Θεὸς τὸ ξέρει ὡς [πότε, Τὸ λέτε σὲ καθ' ἐκλογῆν, κακὴ δουλειὰ δὲν εἶναι.

ΣΕ ΠΝΕΜΜΑΤΙΚΟ

Λέχομαι τὴν Παράδεισο, Παπᾶ, ποῦ μοῦ προσέφερες Ἄν τὸν πατέρα 'κεῖ τὰ δωῶ, τὴ μάννα, τὰ παιδιὰ μου. Ἄλλ' ἂν γι' αὐτὸ δὲν δύνασαι καὶ νὰ μὲ βεβαιώσης, Τὸ καμυλαί'κι ποῦ φορεῖς πολὺ ἄσκημα σοῦ στέκει.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΝΕΜΕΝΟΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΣΠΥΡΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗ

Ο ΠΕΡΙΑΛΓΗΣ ΚΛΕΩΝ

«Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώττης γλυκίων μέλιτος βέν αὐτῆ»

Τὴ σύμπτωση! Δανεικὸ τὸ βιβλίον ποῦ μίλησα ἐδῶ καὶ μερικὸς μῆνας ἀπὸ τίς στήλαις τοῦ «Νουμά», δανεικὸ καὶ τὸ βιβλίον τ' ἑμορφωτικῶν ποῦ στοχαστήκα πὼς εἰς θάταν ἄσκημα νὰ πῶ καὶ γιὰ τούτο δυσάσκημα λόγια. Τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶναι τ' «Ἀλγή» τοῦ κ. Κλ. Ραγκαβῆ, ἀριστοῦ ποιετοῦ, ὑπερμάχου τῆς ὑψηλῆς γλώσσης, ἱεροῦ ἀντου τῶν μουσῶν, κ.τ.λ. κ.τ.λ. καὶ ὡς τὸν ὄνομαζαν καμπόσοι σοφοὶ κριτικοὶ τῆς Ρωμιστίνης. Τὸν κ. Ραγκαβῆ μοῦ τὸν ἐθύμησε τὸ πρόγραμμά τοῦ Βασιλικῶ Ἱερατοῦ, ὅπου θὰ παίζετὶ τὸ χεῖμῶνα τὸ δρᾶμα τοῦ «

ΦΡ. ΝΙΤΣΕ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Εἶναι νύχτα βαθεῖα: καὶ φωνάζουν δυνατὰ οἱ βρῦσαι ποῦ τρέχουν. Ἡ ψυχὴ μου κ' ἐμὲ μὲ βρῦση εἶναι ποῦ τρέχει.

Εἶναι νύχτα βαθεῖα: καὶ γιὰ πρώτη φορὰ τώρα τοῦ τραγουδιστῆ ξυπνοὺν τὰ τραγοῦδια. Εἶναι τοῦ τραγουδιστῆ τραγοῦδι κ' ἡ ψυχὴ μου.

Ἔχω κᾶτι μέσα μου ποῦ θέλει νὰ βγῆ ἔξω. Ἄσθυστο κι' ἀχόρταγο. Μὴ λαχτάρα φλογερὴ ἔχω μέσα μου γι' Ἀγάπη, ποῦ μιλάει μονάχι τῆς τῆ γλώσσα τῆς Ἀγάπης.

Ἔνα φῶς εἶμ' ἐγώ: Ἄχ, καὶ νᾶμουν Νύχτα! Μὴ ἡ μοναξιά μου εἶναι αὐτὴ νᾶμαι τὸ φῶς ζωσμένος.

Νᾶμουν Νύχτας γέννημα, νᾶμουν Σκοτάδι! Ἄχ, καὶ πῶς θὰ βῶζανα στοῦ Φωτὸς τὰ στήθια!

Ἦθελα καὶ Σᾶς νὰ Σᾶς βλογησῶ ἀκόμα, ἄστρα λαμπερὰ καὶ φάρσι ἐκεῖ πάνω!

Ὅμως μέσ' στὸ φῶς ἐγὼ ζῶ τὸ δικό μου, καὶ πῖνω ξανά τίς ρῶγες ὅπου βγάζω.

Ξέρω τὴν καλὴ τύχη ἐκείνου ποῦ παίρνει καὶ συχνὰ ὀνειρεύετ' αὐτὸ, ὅτι τὸ Κλέφτης πρέπει νᾶν καλλίτερο ἀκόμα κι' ἀπ' τὸ Παίρνει.

Αὐτὸ εἶν' ἡ φτώχεια μου: ποτέ του νὰ μὴ βρῖσκη Ἀνάπαψι τὸ χεῖρι μου ἀπὸ τὸ νὰ χαρίζω. Εἶναι κλίσι μου κᾶτι, μερᾶν μου νὰ βλέπω μάτια ποῦ μὴ κερτεροῦν, καὶ φωτισμέναις Νύχταις τοῦ Ἡέθου.

Ὡ τῶν δωρητῶν ὄλων Μακροτή! ὦ Σκοτεινιασμά στὸν Ἥλιο μου τριγύρω! ὦ λαχτάρα Ἐρευνας! ὦ Πείνα στὸν χορτάτον!

Ἔσπειρ' παίρνετε ἀπὸ μὲ: Μὰ ἐγὼ μήπως ἄγχιζα στὴν ψυχὴ σας πάνω: Εἶναι χάσμα ἀνάμεσα τοῦ Παίρνω καὶ τοῦ Δίνω· καὶ τὸ πῖο στενωτέρω τοῦ χρειάζεται γέφυρα.

Ἀπὸ τὴν ἑμορφάδα μου μὴ πείνα ξεφουτρώνει νὰ λυπήσω ἦθελα ἐκείνους ποῦ φωτίζω. Θέλω νὰ ληστέψω αὐτοὺς ποῦ ἔχω κᾶμι δῶρα.

— Λοιπὸν διψῶ Κακία.

Στὸ χεῖρι ποῦ μ' ἀπλώνεται, τραβῶ τὸ χεῖρι

πίσω. Κι' ἀργοπορῶ καὶ πᾶω σὺν νερῶ ποῦ ἀργουλοῦν νὰ κάμουν καταρράχτη.

Λοιπὸν διψῶ Κακία.

Τέτοια ἐκδίκηση ἡ ἀβηθία μου πλάθει. Τέτοια τρέφει ἐχθρὶτα ἀπὸ τὴν μοναξιά μου. Ὅλα ἡ εὐτυχία μου ποῦ εἶχα νὰ χαρίζω ἀπόθανε στὸ χάρισμα. Κι' ἡ ἀρετή μου ἡ ἴδια ὡς κι' αὐτὴ ἐκουράστηκε ἀπ' τὰ πολλὰ τῆς πλοῦτη!

Ὅποιος χαρίζει ὀλονέν, τρέχει ἕνα κινδύνον νὰ χάσῃ τὴν ντροπὴν του. Ὅποιος μοιράζει ὀλονέν, βγάζει καὶ τὸ χεῖρι του ἀπ' τὴν πόλιν τοῦ μοιρασμά κ' ἡ καρδιὰ του ράξου.

Τὸ μάτι μου δὲν τρέχει πᾶς τόρα μπροστὰ στὸ ντροπιασμά τοῦ παρακαλετῆ. Τὸ χεῖρι μου ἐγίνε σκληρὸ πολὺ γιὰ τὸ τρεμουλιασμά χερῶν πόνου γεμάτα.

Ἀπὸ ποῦ τὸ δάκρυ μοῦ ἦρθε μέσ' στὸ μάτι κι' ἀπὸ ποῦ τὸ χνοῦδι ἐπᾶνω στὴν καρδιὰ: ὦ μοναξιά ἐκείνων ποῦ χαρίζουν! ὦ σιγηλότη ἐκείνων ποῦ φωτίζουν!

Πολλοὶ Ἥλιοι σ' ἐρῆμα κυκλοφοροῦν τότε: κι' ὅπου βλέπομε σαρτενὰ μιλῶν με τὸ φῶς των, Σ' ἐμὲ σιωποῦν.

Ἐπειδὴ φέγγω κ' ἐγώ, μοῦ κερταῦν ἀμάχη. Ἀσπλαχνοὶ γυρίζουν τὸν δρόμο τους καὶ πᾶνε.

Ἀσπλαχνος χωρὶς καρδιὰ γιὰ τὸν ἄλλον ὅπου φέγγει καὶ ψυχρὸς γι' ἄλλους Ἥλιους — τρέχει ὁ κάθε Ἥλιος.

Σὺν μὴ μπόρα τρέχουν τὸν δρόμο τους οἱ Ἥλιοι. Αὐτὸ εἶν' τὸ τρέξιμό τους. Ἦθελα ἀδυσώπητα ἀκολουθοῦν καὶ πᾶνε. Ἡ κρυάδα τους αὐτὴ νᾶ.

Ὡ ἐσεῖς γέννηματα τῆς Νύχτας καὶ σκοτάδια, πρῶτα ζεσταθῆτε σὲς ποῦ κείναι ὅπου φέγγει! Πρῶτα σὲς τὸ γὰλκ σας καὶ τὴν ἀρσῆκα νὰ πᾶτε ἀπ' τοῦ Φωτὸς τίς ρῶγες!

Ἄχ, παγῶνα, καίεται τὸ χεῖρι μου στὸν πάγο. Ἄχ, διψῶ καὶ λαχταρῶ τὴν δίψα τῆς δικῆ σας!

Εἶναι νύχτα βαθεῖα: ἄχ, γιατί νᾶμαι φῶς! Ἡ δὲ διψῶ τὸ Σκοτάδι! Νὰ διψῶ τὴν Μοναξιά.

Εἶναι νύχτα βαθεῖα: καὶ φωνάζουν δυνατὰ οἱ βρῦσαι ποῦ τρέχουν. Ἡ ψυχὴ μου κ' ἐμὲ μὲ βρῦση εἶναι ποῦ τρέχει.

Εἶναι νύχτα βαθεῖα: καὶ γιὰ πρώτη φορὰ τόρα τοῦ τραγουδιστῆ ξυπνοὺν τὰ τραγοῦδια. Εἶναι τοῦ τραγουδιστῆ τραγοῦδι κ' ἡ ψυχὴ μου.

Ἦδε λέγει Ζακχαρούστρας.

Μετάφρ. ΠΑΥΛΟΥ ΓΝΕΥΓΟΥ

Ἰσαυροί, καὶ τ' «Ἀλγή» τοῦ μοῦ τὰ θύμησαν οἱ «Μαλιανοί» τοῦ κ. Πανταζῆ. Ἀλλὰ σύμφωνα μ' ἕνα ἀπὸ τοὺς νόμους ποῦ κυβερνᾶνε τὸν παρατάξουν τὴν ἀνάπλαση, τὸ νόμο δηλαδὴ τοῦ συγχρονισμοῦ, τ' «Ἀλγή» μοῦ θυμήσαν τίς διασκευαστικὲς στιγμᾶς ποῦ πέρασα ὅταν τὰ διάβαζα καὶ τὰ γέλοια ποῦκανα. Ἔχουν παρατηρήσει οἱ ψυχολόγοι πὼς μὴ ἀπὸ τίς ὁρμῆς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι—μορφὴ ἴσως τῆς κοινωνικῆς ὁρμῆς—εἶναι, λέγω καὶ φημί, νὰ κάνει συμμετόχος τοὺς ἄλλους στὶς ψυχικὲς του κατὰστάσεις. Γι' αὐτὸ γράφω κ' ἐγὼ γιὰ τ' «Ἀλγή», ἴσως κατορθώσω μὲ τοὺς λίγους στίχους ποῦ θὰ παραθέσω—γιατὶ δὲν ἔχω μπροστὰ μου τὸ βιβλίον, μόνον γράφω ἀπὸ σημειώματα ποῦ κράτησα ὅταν τὸ διάβαζα—ἴσως λοιπὸν κατορθώσω νὰ διασκευάσω μ' αὐτοὺς τοῦ «Νουμά» οἱ ἀναγνώστες.

Ἐδῶ τελειώνει τὸ προοίμιον τοῦ σύμφωνα μὲ τοὺς ἄρχαιους ρητορικοὺς ἐξήγησα τοὺς λόγους ποῦ μ' ἔκαναν νὰ γράψω γιὰ τ' «Ἀλγή» καὶ ὅπου ἀντιθετὰ πρὸς αὐτοὺς ἔγραφα νὰ ζητήσω τὴν εὐνοία τῶν ἀναγνωστῶν μου, ὁ μὴν ἀλλὰ νὰ ἐπελαθῶμαι τῆς προσηγορικῆς, ἀνδρῆς ἀνεγνωσταί. Ὑστερα λοιπὸν ἀπὸ τὸ προοίμιον μπαίνω στὸ θέμα μου.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1877, τοῦ πατρὸς τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως Α. Σούτσου βασιλευσέντος ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Παρνασσῷ δημοσιεύτηκε ὁ «Ἰουλικὸς ὁ Παρασάχτης» δρᾶμα

τοῦ κ. Ραγκαβῆ, καὶ στὸ ἐξωφυλλὸ τοῦ ἀνάγγελος τὴν ἀποσεχὴ ἐκδοσὴν τῶν «Ἀλγῶν»—ὄνα συλλογῆς λυρικῶν ποιήσεων». Ἡ συλλογὴ ὅμως αὐτὴ μάλιστα ἐπὶ 1893 εἶδε τοῦ ἡλίου τὸ φῶς, πέντε χρόνια δηλαδὴ ὕστερ' ἀπὸ τὸ αἰρετικὸ «Ταξίδι» τοῦ Ἡεράρη. Δὲν πιστεύω πὼς ἐπίτηδες 16 χρόνια πρὶν ἔβγη τὸ βιβλίον τὸ ἀνάγγειλε ὁ ποιητής, γιὰ νὰ τὸ προτιμούμε σὺν τῷ Μετσίτῃ τῆς ποιήσεως τῆς νεοελληνικῆς. Πιστεύω ὅμως ὅτι πῖο κατέλληλη ἐποχὴ γιὰ νὰ ἐκδοθῶν τ' «Ἀλγή» εἶταν τὸ 77 παρὰ τὸ 93. Τότες ὁ πατὴρ τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως καὶ ἀναμορφωτῆς τῆς γλώσσης» (βλέπε πρόλογον τοῦ ἀτίθασου ποιητῆ, δρᾶμ. Σούτσου, 1874) Ἄλ. Σούτσος βασιλευσέντος ὅπως εἶπα καὶ παραπάνω, στὴ χώρα τὴν ποιητικὴν. Τότες εἶταν ἡ ἐποχὴ ποῦ ὁ Κουμανοῦδης ἔκανε γενικὴ τοῦ Κουμανοῦδου, καὶ τὰ περιοδικὰ δὲν καταδεγόντουσαν νὰ ἀεκδοῦνται, ἀλλὰ νὰ ἀεκδοῦνται. Τότες τρέγαμε μὲ τὰ τέσσαρα πρὸς τὴν ἀρχαία γλώσσα, ποῦ τὴ βλέπαμε πᾶρα νὰ γυαλίζει, σὺν τοὺς ταξιδιώτες τῆς Μαγάρης ποῦ βλέπομε μακριὰ μέσα στὸ φλογερὸ τὸν ἄμμο, λίμνες νὰ λάμπουν καθρεφτίζοντας δέντρα στὰ νερά τους. Τότες οἱ Καρασούτται, καὶ οἱ Βλάχοι, καὶ οἱ Βασιλειάδαι ἦταν οἱ ποιητῆ τῆς ἡμέρας, καθὼς οἱ Ἀφεντούζαι, καὶ οἱ Ὀρζανίδα ἦταν οἱ κριτικοί.

Τότες... μὰ ποῦ νὰ τὰ ἱστορήσω ὄλα τὰ κατὰ τῆς χροστῆς ἐκείνης ἐποχῆς; Γι' αὐτὸ νομίζω πὼς

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Στ' άχνό τής δούσης σάβαλο
π' άγάλλι ο ήλιος σπέρνει
γεράνια και χρυσόφοδο
μέσ' στ' άπειρο, και είναναι
χρυσόσειρα στ' ή σέξυ μαγ
και στόν καιμόν έλπίδες,
σα μυστικές άχτίδες,
έμένα σβιούν άργό.

Και ήλιερός τραγουδιστής
στό χέρι με τή λύρα,
σγοπερνά άπ' τής θραγής
και λούζουμαι στα μέτρα,
κι' άσάφην κείναινε θωρό
σ' άνθόγυμο μπαλκόνι,
και τραγουδάει τ' άπδόνι,
και σφίγγει ή βλεψιά.

ΡΩΜΟΣ ΦΙΑΥΡΑΣ

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Γιαννικός. Έγώ δέν έχω πιά συγγενήδες.
Κώστας. Γιατί; Μήπως πέθαναν όλοι;
Γιαννικός. Όχι, μά πλούτησαν.

Μιτσήρα. Άρτε τήν πιτίτσα πού μάς έστειλαν θά
πιά τή μοιράσω σ' εσάς τούς δύο—μισή για τένα, Κώστα,
και μισή για τήν Έλένη.

Κώστας. Μά, κατέρα, δέν μπορώ να τρώω έγώ, κι
έσύ να φάεις. Έτσι. Γιατί δέν παίρνεις τό μερικόν τή
Έλένη;

Κος Μοιραμούρας. Μά, κακιά, τι φοβάς τίτι
πλατικά μακίγια; Νομίζεις πως τά γρομίζεις μ' άρτ
ή γνά σου τά μπράττα;

Κι Μοιραμούρα. Κι' έπ'ό τήν νομίζεις πως γρομίζεις
τό έψηλό σου τό καπίλο;

Αλιάν. Ήδεις τόν καταγάρη! Μού είπες: Δώτ' μο
μιά δεκάρα, είμαι σταθεός, όραία μου Κουζά....

Μπιμπή. Δέν είναι καταγάρης. Άν σ' τό είπες, πρέ-
πει να είναι σταθεός.

Άκουστε τί άναγγέλλει μια άγγλική έσημερίδα. Ό
λόδος Κρόμερ ή άριστός τής Αγγυτος είναι να τυ-
πόσει βιβλίό με τόν τίτλο «Παραφράσματα και Μετα-
φράσματα άπό τά έλληνικά». Τό περίεργο και πρωτότυπο
άρτε, τής δουλειάς είναι πως ο λόδος Κρόμερ δέν έμαθε

κάν έλληνικά στό σχολιό. Όταν ώς άνθρωπολογός στάθ-
μασε στους Κορφούς, πήρε να μάθη ρωμεία. Άρτε έ-
γινε άφορμή να καταγίνει έπειτα στό αρχαία έλληνικά,
και τώρα σ' βρίσκει λίγον καιρό άπό τό φοβερό βάρος
τής ύπερτίτας του, ο τρόπος πού ξεκουράζεται και δια-
σκεδάζει είναι να μεταφράζει σε στίχους έλληνικά έπι-
γράμματα και μέρη άπό τό Θεόκριτο και τό Μόσχο.

Πώς να μήν καμαρώνει κανείς άρτους τούς ανθρω-
πους! Η ψυχή τους κ' ή ζωή τους είναι σ' άπλό μω-
στιό του μεγαλιού τής Αγγλίας. Ξέρουμε έδω τι φι-
λόλογοι είτανε ο Γλάτωνας. Κι' ο Διτραέλης, μεγάλο
μυθιστοριογράφος, ο Σώλσβερη δυνατός χυμικός, ο λέρ-
δος Δάρβης μεταφραστής τής Ιλιάδας, ο Βάλφουρ φιλο-
σοφος! Τί διαφορά με τούς δικούς μας τούς πολιτικούς
πού σα δέν είναι φανεροί ή μεταμορφωμένοι τραμπούκοι
είναι χαρτοπαίχτες και ξενοποροδιαβάστες.

Τί να σου κάνουν όμως; Δέν έχουνε μπροστά τους
και καλύτερα παραδείγματα.

Τσιμπι ύρης. Καλή μέρα, κ. Άζύγωτε, έλπίζω πως
σε βλέπω καλά πάλι;

Άζύγωτης. Καλά λέει; Καλώτατα μιλίττα! Πού
μπορώ να ξερωγό το μάτι σου;

— Είπα του πατέρα πως τά ποιήματά σου είναι όλα
τέκνα του νού σου.

— Και τί σου είπες;
— Μού είπες πως είναι όλα για τό φρονοκομείο.

Δάσκιαλος. Τί βρήκε ο Άρχιμήδης τότες πού φώ-
νιζε μέσ' άπό τό Λοντρό «ύόρηκα»;
Μαθητής. Τό σα πο ύνι.

Γυναίκα. Ήδες όνειρεύτηκα πως είμουνα μέτα σ' ένα
μαχαίτη γεμάτο όρασιότατα καπέλλα....

Άντρας. Όνειρο, και τίποτις άλλο!
Γυναίκα. Μά να έξες πού τ'έξεραι πως είταν όνειρο και
πριν να ξυπνήσω, γιατί μου άγόρρασε ένα!

Ο γιατρός. Μά τί τίγρη! μήτ' ένα σπικόνι να μήν
μπορώ να σκοτώσω σήμερα!

Ο φίλος. Κάμε του μετ' σουταγή, γιατρέ.

Παραλίς. Θες να κερδίσης μια γυναίκα! Εύκολο
πράμα. Δίνε παρτίδες.

Φουκαρδς. Και τό λές εύκολο αυτό;

— Έδωσε τήν παρτίτση του επίτηδες, για να του
αυξήσουνε τό μισθό.

— Και του τόν αυξήσανε;
— Ναί, μά τόν παίρνει άλλος.

Παυλίδς. Παρτίτενο μου φαίνεται πού δαχτιδες να πά-
ρης άντρα τόν Κώστα.

Πηνελόπη. Μά οι κηδεμόνες μου λένε πως υπό-
σχεται.

Παυλίδς. Και βέβαια υπόσχεται!—στούς δανειστά-
δες του.

Ο ΡΕΒΕΝΕΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΕΣ

Ήσαν ξεκουστοί σ' όλο τόν κόσμο οι πρόγονοί
μας για τις όμοιες τέχνες, κι' άπ' τά εργατους φω-
τίσθηκε όλη ή Ευρώπη. Σ' όποιον Μουσείο κι' άν
πής, θα ίδης πώςουνε πάντα τήν πρώτη θέση, και
έξοτερα βλέπεις πως τήν άξίζουνε. Έμεις όμως τί
κάμνουμε; Τί ενόφρουσι διδουμε σ' εκείνους πού
επιιδίδονται ή στή ζωγραφική ή στή γλυπτική;
τούς αφήνουμε και πεθαίνουνε άπ' τήν πείνα.

Θυμούμαι όταν δώ και πέντε χρόνια ήμουνα
στήν Αθήνα, ήτανε μια έκθεση άπό ζωγραφίες στό
Ζάππειο. Πήγα κ' έγώ λοιπόν με μια ρωμαϊκή πε-
ριφάνεια να δω τί προόδους κάμαμε κ' έμεις πού
καυχούμαστε με τί έργα τών προγόνων μας. Πρό-
πει να όμιλογήσω πως έμεινα εϊχαριστημένος διότι
ανάλόγως κάμποσο προοδέγαμε. Άλλά εκείνο πού
μ' έλύπησε ήτανε πρώτα ή άδιαφορία τών πλου-
σιών μας πού με τή φοήχτα ξεδεύουν τό χούμα
τους για να κτίζουνε παλάτια στήν Αθήνα, και
κάθε άλλο για να φανήνε και δείξουν τόν πλουτό
τους, και δέν πάγει τό χέρι τους να ξεδεύουνε κι'
όλιγες χιλιάδες δραχμές για να στολίουν τά σπή-
τια τους με τις όμοιες τέχνες, κ' έτσι νη ενθαρρύν-
νουνε κ' εκείνους πού εργαζονται σ' αυτές για να
βγάλουν τό ψωμί τους. Άν έκαμναι αυτό, και καλ-
λίτερα έργα θα είχαμε και περισσότερους τεχνίτες.

Άλλά κ' ένα πού είδα πού λυπηρό είναι, ή
άδιαφορία του δήμου, πού έπρεπε να βοηθή τό
ταλέντο του τόποι, κι' όχι να τό φυγαδεύη σέ
ξένι ή.

Τί συμβαίνει έδω στήν Αγγλία; Κάθε δήμος
έχει και τήν πινακοθήκη του, και ανάλογως του
πληθυσμού τής πόλεως, ό ήτοι τακτικό πινάκιο
χρόνο για ν' αγοράζη και προσθέτει νέα έργα, έκτός
τό τί ξεδεύει για τή διατήρησι τής Πινακοθήκης.

Η Λόντρα πού είναι ή πρωτεύουσα έχει μυσεία
και πινακοθήκες ένα σωρό και ξεδεύει για τή δια-
τήρησι τους μεγάλα ποσά. Άναλόγως κ' ή άλλες
πόλεις του Βασιλείου. Ο λαός βέβαια φορολογεί-
ται για αυτά όλα, αλλά έχει και τήν ευχαριστήσι
να πηγαίη δωρεά στις πινακοθήκες, να φωτίζεται
άπ' ό,τι βλέπει, ν' αναπτύσση τήν ιδέες του, να έ-
ξευγενίση τό αίσθημά του, και ν' άποφεύγη του να
ξεδεύη τις ώρες τής άργίας του στούς δρόμους και
στις ταβέρνες.

Έδω στή Manchester ο δήμος έχει όρισμένες δυό
χιλιάδες λίρες τό χρόνο για αγοράς νέων έργων
πρός πλουτισμό τής Πινακοθήκης, έκτός τών ό,τι
ξεδεύει για τή διατήρησι της. Είναι μια χαρά να

δέν είχ' άδικο πούλεγα πως τότες έπρεπε να βρούν και τ'
«Αλγη». Γιατί δε βγήκαν, δέν τό ξέρω, άκού δέν είμαι
μάντης. Ξέρω όμως γιατί βγήκανε στό 83. Είτανε στή
βράτη του τότε τό γλωσσικό ζήτημα. Όλοένα βγαίνανε
όπαδοί τής δημοτικής. Άλλοι θεωρητικά κι άλλοι μ' έργα
υποστηρίζοντάς τήν. Μά και οι καθαρολόγοι δέν καθόν-
τουσαν ήττοι. Γύμνιζε άλάκτιστο βιβλίο με διαλεγτές
κουταμάρες: ένας κ' Ρόδος, έβριζε με ύμορρα δασκάλικα
έπίθετα ένα; άλλος κ' Βάλδης, φώναζε άλλος άπό δώ
για τή γλώσσα τών προγόνων, κι άλλος άπό και γου-
πούσε τό κρυδόνι σημαίνοντας τόν έθνικό κίντυνο! Μπο-
ρούσε ο κ. Κλέων Ραγκαβής «διακεκριμένος υίος μεγα-
λου πατρός» όπως τόν είπε κάποτε ο γερμανός Μπόλτς να
μείνει έένος σ' όλη αυτή τήν κίνηση; Δημοσιεύει λο-
πόν τ' «Αλγη» του με πρόλογο μια φωτεινή για τό
γλωσσικό ζήτημα ύμνία πού είχε κάνει τόν Παρνασό
στό 90. Με τ' «Αλγη» θέλησε πρώτιστα να μάς δώση,
ο ποιητής, όπως θαρρώ, και τό λέει κάποι, πρότυπα
στή γλώσσα, στό στίχο, στήν όμοιοκαταλήξι(;) στίς
ιδέες, σε όλα. Τά πρότυπ' αυτά θα ζητάσουμε δώ.

Οι καθαρολόγοι: μόλις είδαν τ' «Αλγη»

«Έβρίγησαν εξ ήδονής, ως έραστής ρ.γ.ά ΤΙΣ».
(στίχος του κ. Κλέωνος ή: πρότυπος, αλλά πρωτότυπος)

Ένας κ. Αναστασόπουλος, όπως είδη στούς «Μαλ-
λιάρους» έπλεξ' εγκώμια σ' «Αλγη». Ένας άλλος στό

«Αστ» τά επαινέσε πολύ, ένας τρίτος, ο κ. Βάλδης τόσο
συνεπάρθηκε, πού και ποιήμα έκανε στόν κ. Ραγκαβή-
Βρίσκανε σ' «Αλγη» όλα τά προτερήματα πού έχει
ένας μεγάλος ποιητής: «γλώσσαν άθραν, καλλιεπή,
παρθένο γλωσσολογιστικόν ρύθμον, στιχομυθίαν ρέουσαν
πλούτον όμοιοκαταλήξιαν, άδάμνατας, φιλοσοφίαν ιδεών,
βάθος, ύψος, φάρδος...» Άπό τό πολύ τό βάθος όμως δέν
μύρασαν να βρούνε μαργαριτάρια. Αυτά τάχσανε για
μάς, κι άπ' αυτά θα σας παρουσιάσω λίγα, όσα μάζεψα
όταν είχα βουτήξει στό βάθος τής ποιητικής αυτής θά-
λασσας, λίμνης, βάλτου...

«Καμαρώσατε λίγο παραπάνω τόν πρωτότυπο έκείνο
στίχο

«Έβρίγητα εξ ήδονής ως έραστής ρ.γ.ά ΤΙΣ»
(όναρ και ύπαρ)

«Όμοιους τήλους ξεκαρδιετικούς, μπόλικους φαρσού-
με στήν ποιητική κινή—θάλασσα, λίμνη...»

Στό «μετράκιον» άξανα κρύδουνα: οι διαλεγτοί αυ-
τοί στίχοι:

Αυτήν γνωρίζεις; ήνησαν πεντάκις αι κοιλίδες
άπ' ότου νόμφη άλαζών και μειδιόσα έστη
παρά τόν φίλον τής ψυχής. Έκείνος πλάν πού έσται!

«Α δέ με πιστεύετε πως ύπάρχουν αυτοί οι στίχοι,
παίρνω και όρκο... στήν καθαρεύουσα.

Και όμως έβρήθηκαν άνθρωποι να ονομάζουν «καλ-
λιεπή» τή γλώσσα τών Άγγέων.

Κοιτάξτε τώρα κ' ένα βουκολάκκα—μια μεγαλόποση
προσταχτική:

άλλ' άπατάται' ειλωτικς κοινού; βατανιαζίτο (!)
(Έτχάτη προσευχή)

Άπό βουκολάκου θα είναι γεμάτο τό βιβλίο μονοε-
χτικοί μέλλοντες, άπαρέφτα, μόρια και μωρία, λέξεις πε-
θαμένες άπό άμνημονεύτων χρόνων. Λείπει μόνο ή εύχι-
κή μετά του άν—έχει κι αυτό τό λόγο του δέν είναι
τόσο εύκολη ή χρήση της.

Θίλτε να ιδείτε κι άλλους βουκολάκους; Να ένας
όμηρικος:

Παρήλθον οι μειυρισμοί τών παχυσκίων θόλων
κλι τή γοργώς προστρέγοντα και χιονώδη μήλα.

Άν έλειπε κείνο τό «προστρέγοντα» θα τήν πάθαινα.
Θάπαρνα τά μήλα στή σημασία πούχει σε μάς ή λέξη.
Βέβαια τά μήλα δέν είναι χιονώδη, πολλού γε και δει,
άλλά θα έξέρετε ότι εν' άπό τά χαρακτηριστικά τών
καθαρογλώσσων μας ποιητών είναι ή όμηρική έκείνη ή
λήθεια και τωστάδα στήν περιγραφή του έξωτερικού κό-
σμου, πούκανε τό Ροίδη κάποτε να πει ότι «άν περιέλ-
θωσιν εις τούς έπειτα ανθρώπους οι σήμεραν γραφόμενοι
στίχοι, ούτοι δικαιούνται να ύποθέσωσιν εν τών εν αυτοίς

— Η ΔΥΝΑΜΙ ΣΤΗΝ ΕΝΩΣΙ

Από την Δανίαν, την πατρίδα του Νικολάεζ μας, που σε τόσα πράγματα μπορεί να μας γείνη παραδειγμα, έρχονται δύο ειδήσεις που αποδειχθούν, τόσα καταρθώνει η ένωση. Η πρώτη είδησις αποδέλπει το συνέδριον των καταστηματακων εταιρειών, το πρώτον της Δανίας, που έγινε τις 12/25 Σεπτ. εις την Κοπεγχάγην. Κατ' αυτό υπάρχουν τώρα στην Δανίαν 900 καταναλωτικοί σύλλογοι με 150,000 μέλη και με κεφάλαια από 27—30 εκατομμύρια κορώνες (10—15 εκατομμ. φρ.). Το μεγαλύτερον επιχειρηματικόν ίδρυμα της Δανίας είναι τώρα ο κεντρικός σύλλογος των δανικών ενωτήτων, που χρηματοποιήσει περίπου καμμιά 25 εκατομμύρια φρ. χρ. Έχει διαθέσιμον ένα κεφάλαιον αποθεματικόν ένα εκατομμύριον φρ. Έχει αποθήκας εις δέκα πόλεις και 300 υπαλλήλους. Έπειτα διατηρεί δική του εργοστάσιον τσιγκαρίας, ζάχαρης, κηπουρικήν και εργοστάσιον καθαυδισμού καφέ. Τα βουστάσια παράγουν 150 εκατομμύρια ζα. βούτυρον κάθε χρόνο. Απ' αυτό 1046 είναι εταιρικά, εις τα οποία 148,000 άνθρωποι έχουν μετοχές. Εταιρικά κρησπολιτικά υπάρχουν 27. Δύο άλλα κατασκευάζονται, των οποίων το κεφάλαιον ανέρχεται εις 6 1/2 εκατομμ. κορώνες (9 εκατ. φρ. χρ.). Τον περασμένο χρόνο έσφάγησαν 777,232 χοίροι που άξιζαν καμμιά εξηνταρική εκατομμ. φρ. χρ. Έπι τέλους υπάρχει ακόμα από τα 1895 μια εταιρία για εξαγωγή αυτών, που έχει 31,000 μέλη και έπούλησε περίπου αυγά άζιας 62 εκατομμυρίων φρ. χρ. Και όλα αυτά σε ένα τόπο με 2 1/2 εκατ. κατοίκους!

Το ίδιο εταιρικό πνεύμα κυριαρχεί και στη βιβλιοπωλεία. Έγινε τώρα ένας σύνδεσμος, διά του οποίου η Κοπεγχάγη απέκτησε ένα από τα μεγαλύτερα εκδοτικά καταστήματα του κόσμου. Το βιβλιοπωλείον του Gyldendal, το μεγαλύτερον της Σκανδιναβίας συγχωνεύθηκε με την Σκανδιναβικήν Έκδοσιν. Τούτη είναι μια μετοχική εταιρία, κ' η συγχώνευσις έγινε με αυτόν τον τρόπον, ότι ύψώθηκε το μετοχικόν κεφάλαιον εις 3 1/2 εκατ. φρ. χρ. Οι διευθυνταί της νέας εταιρίας είναι ο βιβλιοπώλης Polesen κ' ο συγγραφέας Nansen. Τα δυό

βλέπει κανείς τον εργατικό λαό που πάγει κάθε μέρα και ξι δίνει όση ώρα έχει να διαθέσει απ' την εργασία του. Κατά μέσον όρο περισσότερο από τριάντα χιλιάδες μέχρι την εβδομάδα επισκέπτονται την Παναθηναίκα.

Τώρα μπορεί κανείς να πη, πως μπορούμε εμείς να συγκριθούμε με την Αγγλίαν; Βέβαια δεν μπορούμε να συγκριθούμε στα ποσά, μπορούμε όμως και' αναλογίαν να συγκριθούμε με το αίσθημα που σ' εμάς έπληξε στα παλιά τα χρόνια, και τ' αφήσαμε και τώρα.

Ας μη βρούμε αιτία τη φτώχεια μας. Ο Δήμος της Αθήνας έπρεπε να είναι πλουσιότερος από πολλούς Δήμους της Εύρώπης. Γιατί όμως δεν είναι, και πάντα τα φέρνει στα στενά. Το γιατί θα το βρούμε στα κομματικά και πάλι. Αυτή είναι η πληγή που μας τρώγει, και τίποτις καλό δεν μπορεί να προσδώμη.

Ο τωρινός Δήμος της του τόπου είναι ένας από τους καλύτερους που ποτέ είχαμε, και μπορούσαμε πολλά να περιμένουμε, και θα τα είχαμε αν τον αφήναν ήσυχο να κοιτάζη τη δουλειά του άσχετα από κ' μυστικά άνακατόματα.

Αν οι φόροι επληρώνονταν ζάικατα χωρίς επιβροή φοροεισπλητών μπορούσαν πολλά να γίνοννε στον τόπο. Αν ο νόμος εφαρμόζονταν αυστηρά, όπως συμβαίνει σ' όλα τα πολιτισμένα μέρη του κόσμου θα είμασταν σε πολύ καλύτερη κατάσταση απ' ότι είμαστε τώρα, και δε θα συνέβαιναν τα άτοπα που κάθε μέρα βλέπει κανείς και σ' αυτήν άκόμη την πρωτεύουσα του Κράτους.

Manchester 21 Οκτωβρι 1903.

K. H.

ΔΥΣΗ

Εξωτική ανθρωπότητα, που γέρνει τώρα
Απλήστη προς το φως, σ' άραιαν δύση
Αγάπης χαμογέλιο δεν σ' άνθιστη
Στα κόκκινα και σιωνικά σου χείλη.

Γλυκναθαίνει τ' όλομυστόν σου στήθος
Ρουφώντας του ήλιοφγγου τα χείλη
—Ω ή χαρά σου της αγάπης τα ρημάδια,
Τώρα που ή ζωή για σέ θα κλείτη—

Η μέρα φεύγει άργά, άργά ως θλιμμένη,
Στον ήμερό του θάνατον ο ήλιος σβύνει
Μόνο την άραιότητα γύρω γαλήνη
Δε φάνουν ν' αγγιχίσουν τα πικρά του γέλοια.

ΤΡΙΣΤΑΝΟΣ

αινομένων ότι μεσουρασις του δεκάτου ενάτου αιώνας εξήφαν εν 'Ελλάδι ολόκληρος γενεά άσφαμάτων σαφωδών...

«Ωστε καθόλου δε ή' άπορούσα για τα χιονώδη μήλα. Τα μήλα όμως δεν έχουν πόδια για να τρέχουν. Κάνε άλλο τρέχει λοιπόν. Αξάρνα θυμήθηκα τον Όμηρο που λέει κάπου :

ὕπο τε σπέος ήλασε μήλα,

και κατάλαθα πως τα «χιονώδη μήλα» σημαίνει «χιονώδη πρόβατα».

Αξίος ο μιστός μου.

Και μη νομίζετε ότι είναι μοναδικό αυτό το μαργαριτάρι. Ένα σωρό μπορεί κανείς να μαζέψει. Ορίστε κι άλλο :

Μεγιστάν εκ των εξόγων εν ή γήρυς σου εκήλει.
(Πριγκίπισσα)

γήρυς=φωνή, όμιλία λέξη όμηρική.

Καμκρώστε και τούτο :

τίς ο τ' ά μέλη τρυφερών μιστύλλων βρεφυλλίων ;
(Τό μειράκιον)

μιστύλλων=κομμωτική, λέξη όμηρική.

Οα είχατε όμως περίεργη να μάζετε και ποιός είναι αυτός ο τίς, ο μιστύλλων ο μακελλάρης. Είναι... ο Θεός. «Ωστε σ' αυτό το στόλο μπορείτε ακόμα να θαυμάσετε την «άβρην γλώσσων» των Αγγέλων, και να θαυμάσετε από έναν άδύναμτα ποιητικό.

Νά κ' ένας άλλος όμορφος τίχος :

Δες την χείρα σου φιλήτη τ' άροσώδη χείλη δός.
(Πριγκίπισσα)

πως :

Απ' όσα είπα παραπάνω, κι από τους βρυκόλακες ού είδατε, θα καταλάβετε βέβαια, ότι ο κ. Ραγκαβής εν είναι όπαδός της άρχης του συμβιβασμού στη γλώσσα καθώς ο κ. Χατζιδάκις, άλλ' από τους άερους υπερμάχους της άδολης καθαρεύουσας, ή σωστότερ' από τους άλλους εκείνους που βλέπουμε—χαρά στα μάτια τους—τόν άδύναμο εξαρχαιώδη της γλώσσας μας, και όνειρεύονται και πιστεύουν πως μια φορά, και σύντομα μάλιστα, ή γλώσσα «παρακάμπτουσα τους σκοπέλους του άπαρεμάρτου, του μέλλοντος, τα μόρια νά, θά, δέν, θα γίνη λίμνη γλώττης μονίμου! και καθεστηκίως (μ' άλλους λόγους θά φησεί), λίμνη περιελουσα εν τώ πυθμίνι αυτής τους αμαργδους και σαπείρους της άρχιας, και κατοπτρίζουσα συνάμα το ήλαρόν στερέωμα της νιοτέρας 'Ελλάδος,» (ώστε άλλαζε ο ούρανός από τους άρχαίους χρόνους; ίτα με τώρα! μόνο ή γλώσσα δεν πρέπει ν' άλλαζε; κατά τον κ. Ραγκαβή). Το άπόσπασμα αυτό βρίσκεται στον πρόλογο των 'Αγγέλων, δηλ. στη γλωσσική όμιλία που κανε ο κ. Ραγκαβής στον «Παραπό» στη 90. Πολλά όμως παρακατα έχει αυτός ο πρόλογος, που θυμίζει με τη λογική του, την έπιστήμη του, και τίλλα του προτερήματα τον πρόλογο—τι σύμπτωση—τόν αρητρικόν λό-

εκδοτικά ίδρυμα έλεγαν, ότι με τον μεγάλο ανταγωνισμόν θα έχάνονταν μεγάλα κεφάλαια, ενό δια της συνεργασίας με ένωμένες δυνάμεις έλπίζον να ενεργούν για το καλό της φιλοσοφίας και της βιβλιοπωλείας, ίσως και των συγγραφέων. Αφού ο κενόρριος σύνδεσμος περιέχει πάντα έκδοτικά καταστήματα, όλα ή δανική φιλοσοφία κ' ένα μεγάλο μέρος της νοσηγικής θα ένοθη σ' ένα βιβλιοπωλικό συνεταγισμό.

D*

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΕΧΤΡΟΙ ΩΣ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Αν οι παλιοί πως ήταν φίλοι ακόμα σ' τον καιρό τους οι οι ό σημαντικοί έχτρεμένοι, άταίριαστοι γειτονία. Τότε το χωριό ήταν ήτρο νύφαντο. Το δάσος όμως μείκονταν σ' την πιο άντρικία άνθιά του.

Μέσ' των άντριών την άγκαλιά, σ' των ίσκιων τα ήλιώχατα τ' ήλιονα, ζούσε και το χωριό σαν άνωμα δεινρόν μαζί με τ' άλλα άδύναμτα.

Σιγά και ταπεινά το χωριό άρχισε να μεγαλώνη, παίρνοντας από το δάσος το μεγαλωμά του. Κι αυτό, γίγαντας άγαθός, νόμος άφινε να του φεύγη λίγη λίγη ή δύναμή του. Όμως αύλαγε έστεργή και την έδικασή του.

Την καλωσύνη και την περιφάνεια τί νόμιζε γι' άδύναμτα το χωριό. Κι' άπάνω σ' ό,τι έτρωγε γιατί πενούσε, έκοβε από το δάσος και σκορπούσε με τη χορά μονίμη να βλέπει νεκρά τα κι μμάτια του έχτρου του γήρα του

Όσο έτρωγε, τόσο άξινε κ' ή άρεσή του. Μέσα του βρυκόλακαζαν οι ζωντανά χυμοί, που από το δάσος βύζαννε, και γύρευαν κ' α' τοί να πιούν άλλους χυμούς που νούσε και να χορτάσουν.

Αξάρνα το δάσος άκουσε του ήόδου την τρομάρα να ξυπνήη σ' τα σωτικά του. Κι' άρχισε να φεύγη μακριά από το χωριό. Σέρνονταν σιγά με βήμα άπι σταμένο, κ' άφινε της έρημιάς τη συντροφιά γι' άχνάρι του τριγύρω σ' το χωριό. Κ' έσπερνε την έκδιήσή του πίσω του.

«Ω, να το δάσος τώρα, που χλωμό φεύγει κ' ή κόμα φεύγει! Και να και το χωριό, που ψυχοδέρνει σ' α ριζοκαμένη, άνυδρη καλάμιά!

Θωρείς, μου είπαν οι παλιοί, τα βήματα του Χάρου τυπωμένα σ' το χρώμα τ' άγρονου, που περιζώνει το χωριό; Νά τος κ' ο Χάρος, πρόβαλε και φτάνει!

Θωρείς ακόμα και το δάσος σ' ανημένο στρατόμα, σ' τα στόχτη βυτημένο, ν' άνηφορίζη το

γουν» του «σκαπνέως των έλληνικών γραμμάτων». Έχουν πολλές όμοιότητες μεταξύ τους οι δυό αυτοί πρόλογοι. Και ο ένας και ο άλλος είναι γιομάτοι παραβολές και εικόνες, βρισές για τη γλώσσα μας και άνοησίες. Δε θα πώ τίποτα για αυτές. Μόνο για να μη μένε; παραπονεμένος κι ο πρόλογος παρών κι απ' αυτόν εν' από τα άμέτρητά του μαργαριτάρια κ... το και εγώ άποτελεί χασμωδιαν, το κίβω άσφύητον άρχαιόμην, το κ' εγώ άληθής έλληνημα(!) άσκοπομένον του σώματος της λέξεως και μενούσης μόνον της κεφαλής των τριών δε τούτων κακών προκειμένων προτιμώμεν πάλιν την χασμωδιαν (το άποθέταμε) ήν ήνείχοντο και οι άρχαίοι ως εκ της άφρονίας των εν τη έλληνική φωνηέντων (!!!!!!!).

Τί να πρωτοθαυμάσει κανείς εδώ; Την εύφρολογία του συγγραφέα για το κ' εγώ, την προσέμηση της χασμωδίας, το βίος των ανέψεών του, τη μαθηματική λογική του, την «ως εκ της άφρονίας των εν τη έλληνική φωνηέντων» χασμωδιαν της «περικαλλεστέρης γλώσσης» εξ ύτων ήνθιταν εις άνθρώπινα χείλη» την άνοχήν και άνοχήν των άρχαίων, ή να θαυμάσει κανείς το σέβας του κ. Ραγκαβή προς τους άρχαίους, την περιφρόνηση του προς την σύφωνα, την «μακαρίαν άπλόγηταν» για να πιστευει χωρίς την παρακινή άμφιβολία ότι το «και εγώ» άποτελούσε και στην άρχαία χασμωδία. (άκολουθεί)

* Βλέπε πρόλογο «Αγγέλων».